

# Трибун

Еміль Верхарн

Немов дебелі та міцні дуби,  
Що їх діди на площі зберігали,  
Стоїть він серед нас, могутній і зухвалий,  
Відбивши у собі всі прагнення юрби.

Дитиною він ріс на темних тротуарах,  
В брудному передмісті бігав хлопчаком;  
Там кожен чоловік віками був рабом,  
І жив, мов у тюрмі, в жахних примарах.

Він виріс серед праці, кривди, зла,  
Серед похмурих чол і спин похилих,  
Де кожний день сідали злидні до стола.  
І досі ще від цього біль у жилах!

І ось юнак уже у вирі боротьби,  
Коли народ, зламавши вічні перепони  
І кулаки здійнявши над лицем юрби,  
Розвалював в'язниці, трони;

І під камінням дужче прокидався гнів,  
Гасив у вікнах відблиски огнів.  
І скрізь мітлою мів  
Корони.

Його промови — мов червона кров,  
Пучок дошкульних слів,  
Розкиданих навколо,  
І гнів його, і помста, і любов  
З'єдналися, сплелись круг чола,  
Круг світових ідей.  
Його думки хвилюють всіх людей.  
І рух його неначе вихор дикий,  
Що мрії розкидає по серцях,  
Немов посів кривавий на полях,  
Неначе дощ бурхливий і великий!

І став він владарем піднесення ясного,  
І вище й вище сходив він щодня,  
І міць його зросла, і серед дня нового  
Він сам забув, як почалась борня.  
Весь світ немов чекав, що встане він, і люди.  
Єднаючись, його зустрінуть всюди,  
Під полум'ям своїх палких сердець;  
Він — жах, загибель, помста, смерть і кров;  
Він — мир, порядок, сила і любов.  
Це він — незламний і міцний борець,  
Що молоти кує для наших днів,  
Що кров'ю вічності їх пал залив.

І ось він на межі, на роздоріжжі,  
Де сходяться з усіх боків шляхи,  
Якими люди йдуть за обрії ясніші,  
До світлої зорі, у безвість, у віки!  
Він тим уже великий, що без зради  
І без хитань іде він до мети,  
І хай знущаються кати,  
Він — таємниця весь; не розгадати  
Його нікому, крім робочих мас;  
З народом він живе, з ним піде й помирати,  
Як прийде час.

І хай, пройшовши шлях серед густої мли,  
Він щезне із землі в день свята чи поразки,—  
Ніщо не зрушить після нього казки!  
Не до кінця його прихильники пішли  
На заклик запальний проречистого слова.  
Та як загинув він, то щоб вернутись знову!  
Його душа була в майбутньому гучному,  
Немов у морі гомінкому,  
І хвилі, що пізніш прийдуть,  
Його ніколи не зітруть.  
Його колишня міць відбилась в океані,  
В річках, озерах і морях,  
У кожному пориві, у кожному змаганні  
Нових людей, у їх нових боях,  
Його мета — у кожному повстанні,  
І істини його — тепер у всіх серцях!

**Переклад:** Микола Терещенко